

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **V. J.**, bytem O.H., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 21.2.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 15.1.2013 č.j. X o *starobní důchod*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 21.2.2013 doručenou prostřednictvím žalované zdejšímu soudu a doplněnou k výzvě soudu se žalobkyně domáhá přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalované ze dne 15.1.2013 č.j. X*, protože s ním nesouhlasí, neboť byla dne 12.12.1981 operována na gynekologii Vinohradské nemocnice a 31.12.1981 propuštěna z nemocnice do domácího ošetření a předána do péče obvodního gynekologa, což dokládá kopii dokladu „Chorobopis pořadové číslo 24662“, který pokládá za dostatečný a z něho je zřejmé, že nemohla po propuštění 31.12.1981 okamžitě nastoupit i z důvodů rizikového těhotenství do zaměstnání u firmy Centrotex a.s. Praha 4, nám. Hrdinů 3, a žalovaná by měla aplikovat § 3a vyhlášky č. 284/1995, z něhož vyplývá, že v případě souběhu příjmů s dobou vyloučenou v období před rokem 1996 je při výpočtu výše důchodu nutno použít ten institut, který je pro pojištěnce výhodnější; v jejím případě je evidentně výhodnější použití vyloučené doby; z podstaty (a vlastně i textu) tohoto ustanovení tedy vyplývá, že na její výdělků dosažené v roce 1982 je nutno nahlížet jako na neexistující a pro účely uvedené v ust. § 18 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., jakož i v ustanoveních koordinačních nařízení, tedy nepoužitelné; proto je

nezbytné použít pro účely stanovení PDIV její výdělky a vyloučené doby vykázané na ELDZ za rok 1981. Dále uvedla, že jiné doklady o pracovní neschopnosti z ledna a února 1982 nesehnala u bývalého zaměstnavatele, ani u archivní firmy Dokument Logistik CZ, a.s. Praha, ani u obvodního gynekologického lékaře, protože byly skartovány. Závěrem žalobkyně požadovala revizi původního rozhodnutí ČSSZ ze dne 7.8.2012, nový výpočet starobního důchodu s přihlédnutím na uvedené námitky, když žalovaná v rozhodnutí ze dne 15.1.2013 uvedla, že pokud doloží, že od 1.1. do 26.2.1982 byla v pracovní neschopnosti, může ČSSZ o výši jejího starobního důchodu nově rozhodnout. (*K žalobě byla mimo jiné připojena i kopie napadeného rozhodnutí.*)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 15.1.2013 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 7.8.2012, jímž přiznala žalobkyni od 2.9.2011 starobní důchod ve výši 2.748,-Kč měsíčně dle § 29 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), a s přihlédnutím k článkům 45 a 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, a počínaje 1.4.2012 i s přihlédnutím k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a č. 987/2009. V obsáhlém odůvodnění rozhodnutí ze dne 15.1.2013 se žalovaná vyjádřila k námitkám žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 7.8.2012 (*žalobkyně byla počátkem roku 1982 v dočasné pracovní neschopnosti z důvodu rizikového těhotenství, proto částka zúčtovaná za uvedené období neodpovídá výši příjmů, které do té doby měla a příjem vykázaný od 1.1. do 26.2.1982 byl jen jednorázovou odměnou vyplacenou zaměstnavatelem, proto měly být pro výpočet použity jen skutečné příjmy z výdělečné činnosti vykázané za rok 1981*), ale popsala i způsob výpočtu starobního důchodu a zdůraznila, že žalobkyně dosáhla důchodového věku dne 2.9.2011, přičemž získala pojištění na českém území 5.159 dní (od 1.9.1967 do 26.2.1982) a na švýcarském území 10.772 dní (od 27.2.1982 do 1.9.2011), tedy celkem 15.931 dní; v případě žalobkyně je posledním kalendářním rokem s vyměřovacím základem rok 1982, kdy dle evidenčního listu důchodového zabezpečení (dále jen **ELDZ**) vyhotoveného dne 27.5.1982 jejím zaměstnavatelem-Centrotex v období od 1.1. do 26.2.1982 dosáhla vyměřovacího základu 2.030,-Kč, přičemž v tomto období nemá vykázán žádný den pracovní neschopnosti; žalovaná nemá k dispozici žádný ELDZ i přes svoji snahu ověřit tvrzení žalobkyně, proto vychází z jeho údajů a tedy nedošlo k souběhu příjmu s vyloučenou dobou ve smyslu § 3a vyhlášky č. 284/1995 Sb. Vzhledem k prokázanému vyměřovacímu základu z výdělečné činnosti ve výši 2.030,-Kč za rok 1982 nelze vyhovět námitkám a zvolit pro účely výpočtu důchodu vyměřovací základ za rok 1981. Pokud žalobkyně doloží, že od 1.1. do 26.2.1982 byla v pracovní neschopnosti, může ČSSZ o výši jejího starobního důchodu nově rozhodnout.*

*Žalovaná ve vyjádření k žalobě dne 14.5.2013 mimo jiné závěrem navrhla zamítnutí žaloby, nadále setrvala na rozhodnutí ze dne 15.1.2013, neboť je přesvědčena, že postupovala na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a zcela v souladu s českými právními předpisy a koordinačními nařízeními, když žalobkyni se nepodařilo prokázat, že by se na dobu od 1.1. do 26.2.1982 mělo pohlížet jako na dobu pracovní neschopnosti, a tudíž by pro výši osobního vyměřovacího základu měl být ve smyslu § 18 odst. 4 zákona vzat za stěžejní hrubý výdělek (*vyměřovací základ*) za kalendářní rok 1981. Žalovaná také odkázala na formulář E 205 CH, který dne 5.7.2012 vyhotovil švýcarský nositel pojištění a potvrdil dobu pojištění,*

kteřou žalobkyně získala podle právních předpisů Švýcarska již *od 1.1.1982* do 31.12.2011. Při hodnocení švýcarské doby pojištění, která se pro období od 1.1. do 26.2.1982 kryje s českou dobou pojištění, upřednostnila žalovaná českou dobu pojištění, čímž postupovala v intencích čl. 12 odst. 2 Nařízení č. 987/2009, podle něhož *doby pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získané podle právních předpisů jednoho členského státu se přičtou k dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, pokud je to nezbytné pro účely článku 6 základního nařízení a pokud se tyto doby nepřekrývají*. Rovněž žalovaná uvedla, že vycházela mimo jiné i z ELDZ vyhotoveného zaměstnavatelem žalobkyně Centrotex, podle něhož byla žalobkyně u něj v evidenci zaměstnanců od 2.8.1971 do 26.2.1982, přičemž v kalendářním roce 1981 jí byl zúčtován hrubý výdělek (*vyměřovací základ*) ve výši 37.031,- Kčs a vykázáno bylo 33 dnů pracovní neschopnosti; v kalendářním roce 1982 byl žalobkyni zúčtován hrubý výdělek ve výši 2.030,-Kč s žádnou dobou pracovní neschopnosti ani náhradní dobou. Z předložené fotokopie chorobopisu Fakultní nemocnice Královské Vinohrady je patrné, že žalobkyně byla hospitalizována (*12.12.1981 provedena enucleace myomu při graviditě*) a hospitalizace byla ukončena dne 31.12.1981. Nabízí se dedukce, že po propuštění z nemocnice by automaticky měla následovat pracovní neschopnost žalobkyně, nicméně, takové posouzení a závěr nepřisluší žalované, neboť tento postup by nezaručil objektivnost, když navíc tato pravomoc ani není žalované daná ze zákona. Žalovaná je přesvědčena, že uvedený zaměstnavatel žalobkyně při vedení záznamů a podávání hlášení pro účely sociálního zabezpečení postupoval správně a v souladu s § 151 a násl. vyhlášky č. 128/1975 Sb. Tento postoj žalované nemůže ani zhojit předložený chorobopis, který pro účely důchodového pojištění nemá žádnou výpovědní hodnotu.

Ze zaslaného *dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně* vyplývá, že obsah spisu a založený evidenční materiál zcela odpovídá obsahu napadeného rozhodnutí i vyjádření žalované, mimo jiné je založen předmětný ELDZ vyhotovený 27.5.1982, *na němž je i razítko Obvodního národního výboru v Praze 4 a datum 17.VI.1982*, i zmíněný tiskopis E 205 CH vyplněný švýcarským nositelem pojištění dne 5.7.2012; dle založené dodejky bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobkyni dne 16.1.2013.

Žalobkyně v podání dne 1.6.2013 po doručení vyjádření žalované setrvala na žalobě, protože odcestovala v lednu 1982 se svým mužem do Švýcarska, kde dne 26.1.1982 požádali o možnost existence v této zemi (*viz. kopie povolení k pobytu ZH 1062531*) a samotný švýcarský úřad ji vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu okamžitě pojistil, což je důležitým dokladem toho, že již v České republice (dále jen **ČR**) v lednu 1982 nepracovala a ani celý únor 1982 nežila ani nepracovala, proto je výpočet výše starobního důchodu ČSSZ již v zákonném postupu chybný, neboť není možné stanovit výši důchodu z doby, kdy žalující strana v této zemi nepracovala, dokonce ani nežila.

Na uvedené podání žalovaná reagovala dne 18.6.2013, kdy zdůraznila s odkazem na ELDZ vyhotovený Centrotexem, že *dle § 8 zák. č. 54/1956 Sb., ve znění účinném do 31.12.1992* pojištění zaniká dnem skončení zaměstnání, které zakládá pojištění podle tohoto zákona, přičemž pojištění zaniklo dnem, do kterého trval pracovní poměr a pracovní poměr žalobkyně na území ČR trval až do 26.2.1982 bez ohledu na to, že na území ČR nežila a dobu od

1.1.1982 potvrdil švýcarský nositel pojištění, proto bylo vycházeno z trvání pracovního poměru v ČR do 26.2.1982 a od tohoto data navazuje švýcarská doba pojištění. Stanovení kalendářního roku 1982 jako kalendářního roku s vyměřovacím základem bylo učiněno zcela v souladu s právními českými předpisy, neboť za kalendářní rok s vyměřovacím základem je třeba považovat rok, za který vznikl nárok na některou složku započitatelného vyměřovacího základu bez ohledu na délku trvání zaměstnání v kalendářním roce a výši dosaženého vyměřovacího základu. V případě žalobkyně je takovým kalendářním rokem rok 1982, jak již žalovaná objasnila ve svém vyjádření ze dne 14.5.2013.

Žalobkyně poté v podání ze dne 9.7.2013 také setrvala na svém názoru, protože v roce 1982 v ČR nepracovala, ani mimo prvních 14 dnů v ČR nežila. Žalovaná následně dne 23.7.2013 odkázala na svá předchozí vyjádření.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

V § 16 odst. 3 věta první zákona je stanoveno, že vyměřovacím základem pojištěnce za dobu po 31. prosinci 1995 je vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona a za dobu před 1. lednem 1996 hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. lednem 1996.

Podle § 18 odst. 1 zákona rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu je období 30 kalendářních roků bezprostředně před rokem přiznání důchodu, pokud se dále nestanoví jinak. Do rozhodného období se nezahrnují kalendářní rok, ve kterém pojištěnec dosáhl 18 let věku, a kalendářní roky předcházející.

Dle § 18 odst. 4 zákona se do rozhodného období nezahrnují kalendářní roky před rokem 1986. Není-li však v takovém rozhodném období aspoň pět kalendářních roků s vyměřovacím základem pojištěnce (§ 16 odst. 3), prodlužuje se rozhodné období před rok 1986 postupně tak, aby zahrnovalo ještě jeden takový rok, nejvýše však kalendářní rok bezprostředně následující po roce, v němž pojištěnec dosáhl věku 18 let.

V této věci se žalobkyně podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že **žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 15.1.2013 není důvodná** s ohledem na níže uvedené. V této věci soud rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně i žalovaná s takovým postupem vyjádřily souhlas.

Žalobkyni byl rozhodnutím žalované ze dne 7.8.2012 na základě její žádosti přiznán starobní důchod od 2.9.2011 ve výši 2.748,-Kč měsíčně, jak uvedeno shora, přičemž nárok na

starobní důchod vznikl pouze s přihlédnutím k švýcarským dobám pojištění. Poté citovaným rozhodnutím ze dne 15.1.2013 byly zamítnuty námitky žalobkyně, přičemž v odůvodnění rozhodnutí žalovaná citovala i příslušné články předmětných Nařízení i paragrafy zákona č. 155/1995 Sb. V postupu žalované, která zohlednila obsah veškerých evidenčních materiálů i doby pojištění vykázané švýcarským nositelem pojištění v tiskopisu E 205 CH a uvedla je do OLDP, který byl nedílnou součástí rozhodnutí ze dne 7.8.2012 o přiznání starobního důchodu žalobkyni od 2.9.2011, ani při výpočtu výše tohoto důchodu soud neshledal pochybení. V této věci soud nemohl vyhovět žalobě s požadavkem na zrušení napadeného rozhodnutí žalované s ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti i přes žalobkyní opakovaně vyjádřené přesvědčení o správnosti jejího názoru, že za základ výpočtu je třeba použít nikoli rok 1982, tj. rok jejího odchodu z ČR do Švýcarska, kdy v ČR žila jen prvních 14 dnů a ani nepracovala z důvodu pracovní neschopnosti (rizikové těhotenství, syn se narodil 2.5.1982 ve Švýcarsku), ale výdělků a vyloučené doby vykázané na ELDZ za rok 1981, jelikož takový požadavek není v souladu s platnou právní úpravou k rozhodnému datu. Žalovaná je povinna při stanovení doby pojištění vycházet z evidenčních materiálů zaslaných jí např. zaměstnavateli pojištěnců (dříve ELDZ) či z přehledu dob pojištění od cizozemských nositelů pojištění, ale není oprávněna rozhodovat o správnosti obsahu evidenčních materiálů, natož o tom, zda obsah ELDZ byl či nebyl správný bez ohledu na názor žalobkyně, proto uplatněný žalobní bod nebyl shledán důvodným. ČSSZ tedy nepochybila, když zamítla námitky žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 7.8.2012 a dostatečně srozumitelným způsobem se s nimi vypořádala v odůvodnění rozhodnutí ze dne 15.1.2013 v takovém rozsahu, aby jej pochopil i laik, který jeho obsah hodlá pochopit. Soud, který se plně ztotožnil s obsahem citovaných vyjádření žalované, jakož i s odůvodněním napadeného rozhodnutí, proto pro stručnost na ně odkazuje, jelikož odpovídají platné právní úpravě a jsou známy všem účastníkům tohoto řízení.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.* (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, jelikož *napadené rozhodnutí žalované ze dne 15.1.2013 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, když žalobkyně neprokázala jí tvrzené pochybení žalované, jelikož nepředložila důkazy, že v předmětné době od 1.1. do 26.2.1982 byla v pracovní neschopnosti, neboť i z předložené kopie výše uvedeného chorobopisu z roku 1981 pouze vyplývá, že její hospitalizace byla ukončena 31.12.1981 a v té době měla vystaveno potvrzení pracovní neschopnosti č. MOO514489 – vydal FN 10, ale z tohoto dokladu není vůbec zjištělné, k jakému datu byla pracovní neschopnost ukončena a k jakému datu byl ukončen její pracovní poměr u firmy Centrotex, a.s. Pokud se žalobkyni podaří kdykoli v budoucnu prokázat hodnověrnými důkazy jí tvrzené skutečnosti ohledně trvání pracovní neschopnosti v roce 1982, žalovaná k jejímu návrhu znovu rozhodne o výši starobního důchodu, jak ostatně uvedla i v rozhodnutí ze dne 15.1.2013.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 23. prosince 2013

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně